

Monstrum af en saakaldte Lov forelægges eller ikke forelægges, forkastes eller ikke forkastes, er den jo, hvad den fra Begyndelsen var, et grundlovbrydende Aktstykke og bliver ikke Andet, hvad enten den lever eller dør, forkastes og staar op igjen, og hvor tidt den end staar op igjen. Smidlertid er det ikke uden politisk Interesse, jeg indrømmer det, at faae Klarhed over, hvorledes Ministeriet har stillet sig til den Sag, og navnlig, om Conseilspræsidenten har havt Grund til at formene, at Thingets Formand har voldt ham nogen Hindring med at faae denne Sag fremmet. Jeg skal, inden jeg gaar nærmere ind derpaa, dog sige, at Conseilspræsidenten ikke har rettet nogen Anke mod Formanden, han har blot omtalt det, og det er meget naturligt, at han har undgaaet det, idet jo Forretningsordenens § 33 tillægger Formanden Myndighed med Hensyn til Dagsordenens Bestemmelse, naar ikke Thinget selv tager Beslutning derom. Dette Aktstykke udkom den 1ste April og bestemmer, at Skatterne maa opkræves. Der staar i Grundloven, at forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves. Altsaa, Grundlovens § 49, 1ste Stykke, er ved denne Lov totalt forandret; Grundloven siger: Skatterne maa ikke opkræves, forinden Finantsloven er vedtagen, Conseilspræsidentens saakaldte Lov siger: Skatterne maa opkræves, forinden Finantsloven er vedtagen. Saa siger denne saakaldte Lov dernæst, at der maa afholdes Udgifter efter Budgetter, der ere udarbejdede efter Regler, som Ministeren har forelagt og siden forlanger som Maximum. Den siger altsaa, at alle Udgifter, som Ministeriet har forlangt, først paa sit Finantslovsforslag og ligeledes siden, maa afholdes, uagtet de ikke have Hjemmel i nogen Finantslov, da ingen Finantslov er vedtagen, men Grundloven siger kort og tydelig, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller nogen Tillægsbevillingslov. Aktstykket bryder altsaa klart begge de Grundsætninger i Grundloven, som har sikret Folket Stattebevillingsret. Det er dette Aktstykke, som Ministeriet leverede paa i 6 Maanedes, uden at søge Rigsdagens Sanktion derpaa, uagtet den paaberbaabte sig en Paragraf i Grundloven, som ganske naturligt efter sin hele Historie, sin Tilblivelse og sin Ordlyd forudsætter, at i Virkeligheden er Intet Lov i Landet, uden at Regjeringen har faaet eller kan formodes at ville faae Sanktion paadet af Rigsdagen. Den 6te Oktober indbragte Ministeren Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar 1886—87; han tilføiede da, at han vilde forelægge det nu omtalte foreløbige Lovforslag, saa snart Thinget havde

ved 1ste Behandling behandlet Forslaget til Finantsloven for 1886—87. Han paaberbaabte sig for sin Stilling i denne Sag Grundlovens § 25. I denne Paragraf staar der, at foreløbige Love bør altid forelægges for den følgende Rigsdag, men der staar ikke, at de bør altid forelægges for den følgende Rigsdag, naar Ministeren har faaet opfyldt de Betingelser, som han fastsætter for Forelæggelsen. Ministeren fremsatte imidlertid den 6te Oktober sin Betingelse for at forelægge sit saakaldte Lovforslag. Den 8de Oktober anmeldtes saa dette Forslag ved privat Initiativ, og Thinget forfaste det den 12te Oktober. Heelt har det aldrig havt Lovs Værd, formelt var det nu ogsaa ude af Verden. Men Regjeringen regjerede videre paa sit Forslag og kunde i Virkeligheden ligesaa godt gjøre det Dagen efter som Dagen før, thi naar man, som det er godtgjort af det ærede Medlem for Veire (Holstein) og andre ærede Medlemmer, staar saa klart paa absolutistisk Standpunkt, gjælde saadanne Smaating som Forkastelsen tidligere eller senere af en foreløbig Lov Intet. Jeg skal imidlertid dog bemærke, at dette Forslag er forkastet ved berettiget Benyttelse af privat Initiativ. Regjeringen fastholdt det. Den 16de Oktober blev 1ste Behandling af Finantsloven til Ende, og saa skulde altsaa efter Ministerens Udtalelse den foreløbige Lov frem. Thi den kan ganske vist forelægges det paant efter Grundloven, et forkastet Lovforslag kan jo forelægges saa tidt, det skal være. Det var imidlertid først ved Strævelse af 20de Oktober, at Ministeren anmeldte for Formanden, at han vilde gjøre det. Om Formanden modtog denne Meddelelse den samme Dag eller den følgende, veed jeg ikke, men formentlig er den modtagen Dagen efter, altsaa den 21de. Altsaa modtog Formanden den 21de Oktober en Strævelse af 20de Oktober fra Ministeren, hvori denne anmeldte, at han agtede at fremlægge dette Lovforslag for Thinget. Det blev da anmeldt i det første Møde af Folkethinget, nemlig den 21de Oktober, at en saadan Fremlæggelse vilde finde Sted, og Fremlæggelsen blev sat paa Dagsordenen for det følgende Folkethingsmøde. Der er altsaa Intet som helst at sige dertil. Det følgende Folkethingsmøde var anjat til den 24de Oktober. Smidlertid stede den 21de Oktober den sørgelige Begivenhed, som vi Alle kjende; vi kjende den Alle og fordomme den Alle; vi have udtalt det offentlig her i Thinget; omendstjøndt det blev søgt at gjøre os det umuligt, sit Folkethinget dog Leilighed til at udtale sig om denne Sag. Det vilde have været naturligt, om en saadan Begivenhed